

[Fløtkjær.]

for os, som vi har i dette Øjeblik med Hensyn til Brændselsforsyningen.

Hvis vi f. Eks. tager Københavns Kommune, som har forsøgt at købe 300 000 t Tørv — det er det Minimum, som vi mente vi maatte skaffe til Veje for i nogen Grad at kunne medvirke til en Fordeling af Brændsel til denne store Bys Befolkning —, saa er det indtil i Dag kun lykkedes Københavns Kommune trods hele dens udmærkede prøvede System at faa tegnet Kontrakt for 100 000 t, altsaa for en Trediedel af det, der er nødvendigt; heraf har vi endda til i Dag kun faaet siger og skriver 11 000 t hele Tørv og saa nogle Fræssetørv. Og som det er gaaet Københavns Kommune, er det sikkert gaaet Brændselsimportørerne her i København og ud over Landet. Der er en langt større Efterspørgsel, end man er i Stand til at imødekomme, og derfor maa det ved denne Lejlighed siges, at det er absolut nødvendigt, at der Gang paa Gang fra vore Forhandlers Side, fra den højtærede Handelsministers og fra Handelsministeriets Side under de Forhandlinger, som føres i London og nu eventuelt skal føres i Polen, bliver peget paa, at Danmark maa have Kul. Hvis vi ikke faar Kul fremover, kører vi uvægerlig fast. Jeg har ikke Tallene angaaende Kulsituationen ved de forskellige Gasværker rundt om i Landet, jeg har kun Tallene fra Københavns Kommune, og jeg ved, at Situationen der er i allerhøjeste Grad alvorlig. Det siger jeg i samme Aandedrag, som jeg gør opmærksom paa, at det vil være nødvendigt fremover at forhøje Gasrationeringen, hvis man vil bevare Folkets Sundhed paa det nuværende Stade. Det er ikke holdbart i det lange Løb at fortsætte med de Gasrationeringer, vi nu har, derfor maa der skaffes Kul. Vore Gasværker maa holdes i Gang, og deres Ydeevne maa sættes op. Hvis dette lykkes, vil der deri ogsaa i en anden Henseende ligge et lille Lyspunkt, idet der saa vil være Mulighed for at skaffe — selv om det kun bliver en lille Smule — danske Koks til hver enkelt Familie til 1. Januar. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvordan Mulighederne i saa Henseende ligger i København for ikke at vække falske Forhaabninger, men understrege, at selv om alt gaar særdeles godt, vil det blive yderst smaa Rationer, der vil kunne tildeles hver af de 284 000 Husstande, der findes alene inden for Københavns Kommune.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger, fordi den højtærede Handelsminister i sin Redegørelse i det andet høje Ting var inde

paa en Række Betragtninger over de vanskelige Forhold, som vor Brændselsituation medfører, og som har Tilknytning til det Forslag, der her foreligger til Behandling.

Hvad selve Forslaget angaar, har jeg i Særdeleshed min Opmærksomhed hæftet paa §§ 2 og 3. § 1 2 staar der: „... kan Politimestrene efter Indstilling fra de kommunale Brændselsudvalg“ o. s. v. Dette vil jeg gerne forstaa saaledes, at det ogsaa omfatter de kommunale Brændselsnævne i København, Frederiksberg og Gentofte. Jeg ser det ikke helt klart af Loven. Derfor vil jeg gerne gøre opmærksom paa det, idet der i § 3 henvises til, at den højtærede Handelsminister kan træffe en Afgørelse i Samraad med Politidirektøren i København. Det vil være rimeligt og rigtigt, at Brændselsudvalget, som repræsenterer Befolkningen, kommer med paa Raad med Hensyn til de Foranstaltninger, der skal træffes. I Slutningen af § 2 staar der: „De paagældende Transporter skal finde Sted til tarifmæssig Betaling.“ Det er en naturlig og rigtig Bemærkning, selvfølgelig skal den det, men det maa vel være Hensigten, at de, der skal køre, Kuske, Chauffører og Arbejdere, ligeledes har Krav paa en tarifmæssig Betaling. Naar man sætter en Bestemmelse herom ind i Loven for Vognmændenes Vedkommende, maa den ogsaa gælde de øvrige Mennesker, der skal have deres Erhverv ved dette vigtige Arbejde.

Jeg skal være varsom med at spaa om selve Lovforslagets Værdi som Hjælp i den alvorlige Situation, vi er inde i. Jeg tror ikke, at Lovforslaget paa en afgørende Maade kan lette denne Situation, men paa den anden Side er ethvert Forsøg, der fra den højtærede Handelsministers Side gøres paa at lette Situationen, prisværdigt, og det er muligt, at de foreslaaede Bestemmelser paa visse Omraader kan lette noget i en meget alvorlig Situation. Afgørende vil de absolut ikke komme til at virke.

Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa et bestemt Punkt. Med Hensyn til den tarifmæssige Betaling for Kørselen maa man ikke glemme, at naar der er Knaphed paa Køretøjer, opstaa der — ligesom Tilfældet er for alle andre Varer, der er Knaphed paa — en Tendens til Prisstigning, uanset at der er Maksimalpriser. De Maksimalpriser, der er sat paa Brændsel, levner ikke Mulighed for at betale en højere Takst for Kørselen end den, der er fastsat af Priskontrolraadet. Men der finder anden Kørsel Sted med Varer, for hvilke der ikke gælder Maksimalpris, og Kørselen drages over paa disse Omraader, fordi man der kan faa en